

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. София , 24.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на двадесет и първи януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: полк.ЦАНКО Т. ГРОЗЕВ

Членове: майор ДАНИЕЛ А. ЛУКОВ
подп. ВЕЛИЧКА З. ВЛАШЕВА

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от подп. ВЕЛИЧКА З. ВЛАШЕВА Въззивно наказателно дело от общ характер № 20206000600034 по описа за 2020 година

и с участието на прокурора полк.Елин Алексов като изслуша докладваното от съдия подп. Величка Влашева ВНОХД № 34/2020 г., ОБРАЗУВАНО ПО ЖАЛБА на старшина от резерва В. П. В. от в.ф..... - Д.М. чрез защитника са адв.Н.Найденев от АК-П. срещу присъда № 19 от 22.06.2020 г. по НОХД № 171/2019 г. по описа на ВС-София.

До настоящия момент, разгледано в процесуална хронология, делото се е развило по следния начин : Било образувано НОХД № 17/04.02.2016 г. по описа на СВС, по обвинителен акт срещу подсъдимия В. за извършване на едно продължено престъпление по чл.316 пр.1 във вр. с [чл. 308, ал. 2](#), пр.4 от НК. С протоколно определение от 17.03.2016 г. съдът на основание чл. 288, ал. 1, т. 1 от НПК е прекратил съдебното производство по НОХД № 17/2016 г. по описа на СВС и върнал делото на ВОП – гр. София за отстраняване на допуснати процесуални нарушения. С частен протест представителят на прокуратурата е поискал по реда на глава 29 от НПК определението да бъде отменено и делото да се върне за разглеждане от първоинстанционния СВС. Образувано е ВЧНД № 36 по описа за 2016 г на ВАпС – гр. София, който с Определение № 12 / 21.04.2016 г. на основание чл. 345, ал. 1 НПК потвърждава определението на СВС и връща делото на ВОП – гр. София.

Последвало е образуване на НОХД № 219/2016 г. от 27.07.2016 г. по описа на СВС, по което подсъдимия В. е бил предаден на съд за извършване

на едно продължено престъпление, като на осн. [чл. 316](#), пр.1 във вр. с [чл. 308, ал. 2](#), пр.4 вр. чл.55, ал.1,т.2, б. „б” НК и чл. 37, ал.1,т.2, вр. чл. 42а, ал.2, т.1, т. 2, вр. чл. 42а, ал.4 и чл. 42б, ал.1 от НК СВС го осъжда на пробация, изразяваща се в „задължителна регистрация по настоящ адрес“ два пъти седмично и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“, като продължителността на двете пробационни мерки е 8 месеца. На основание е чл. 301, ал.1, т.11 вр. чл.112, ал.4 от НПК съдът се е произнесъл по веществените доказателства по делото - Свидетелство № .... за правоспособност за обучение на водачи на МПС и приложение към диплом № ..... от VI. ....г.) да бъде оставено към делото и след влизане на присъдата в сила, Удостоверение за професионална квалификация № 265/02.03.2012 г. на В. П. В. да бъде върнато на подсъдимия, след влизане на присъдата в сила, Свидетелство № .... за правоспособност за обучение на водачи на МПС, ведно с Приложение към диплом серия А № ..... от VII.1986г. по специалността „инструктор“ на старшина П.И.П. да му бъде върнато, след влизане на присъдата в сила, Лично кадрово дело с УИН ..... на подсъдимия старшина от резерва В.В., състоящо се от 78 (седемдесет и осем) листа да бъде върнато на Командира на военно формирование ..... - гр. Д.М., след влизане в сила на присъдата.

На основание чл. 301, ал.1, т.12 вр. [чл. 189, ал.3 от НПК](#) съдът е осъдил подсъдимия В. да заплати в полза на държавата направените съдебно-деловодни разноси по делото общо в размер на 545,72 лв. (петстотин четиридесет и пет лева и седемдесет и две стотинки), както следва: 296.00 лв. (двеста деветдесет и шест лева) да бъдат внесени в бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски военен съд и 249,72 лв. (двеста четиридесет и девет лева и седемдесет и две стотинки) да бъдат внесени по сметка на Регионална служба „Военна полиция“ гр. П., както и 5.00 (пет) лева за издаване на изпълнителен лист.

По жалба от страна на защитата на подсъдимия е образувано ВНОХД № 95 по описа за 2016 г. на ВАпС – гр. София. С Решение № 6/22.03.2017 г. по ВНОХД № 95/2016 г. по описа на ВАпС на основание чл. 338 НПК Военно-апелативният съд е потвърдил Присъда № 59/09.11.2016 г. по НОХД № 219/2016 г. на СВС.

Последвало е образуване по жалба на осъдения В. чрез защитника му адв. Найденов КНД № 489 по описа за 2017 г. на ВКС на РБ. С Решение № 172/28.06.2017 г. съставът на съда на основание чл. 354, ал. 3, т. 2 от НПК ВКС е отменил решение № 6/22.03.2017 г. и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на ВАпС.

Било образувано ВНОХ № 39/2017 г. на ВАпС по което с решение № 38 от 25.08.2017 г. въззивният състав се съобразява със задължителните указания на ВКС и е приел, че жалбата на подсъдимия е основателна, като на основание чл. 335, ал. 1, т. 1 НПК, Военно апелативният съд е отменил присъда № 59 от 09.11.2016 г. по НОХД № 219/2016 г. по описа на СВС и е върнал делото на ВОП – гр. София със задължителни указания.

Последвало е образуване на НОХД № 33/2018 г. по описа на СВС, по което подсъдимият старшина от резерва В. е предаден на съд за три престъпления - по чл. 316, предл. 1, вр. чл. 308, ал. 2, предл. 2 от НК, по чл. 316, предл. 1, вр. чл. 308, ал. 2, предл. 4 от НК и по чл. 316, предл. 1, вр. чл. 308, ал. 2, предл. 4 от НК. Последвала е присъда №11 от 11.03.2019 година на състав на СВС, с която е признан подсъдимия за виновен по чл. 316, предл.1, във вр. чл. 308, ал. 2, предл. 2 от НК и на осн. чл. 54 от НК го е осъдил на 1 /една/ година лишаване от свобода, по чл. 316, предл. 1, във вр. чл. 308, ал. 2, предл. 4 от НК и на осн. чл. 54 от НК е осъдил подсъдимия на 1 /една/ година 6 /шест/ месеца лишаване от свобода и по чл. 316, предл. 1, във вр. чл. 308, ал. 2, предл. 4 от НК и на осн. чл. 54 от НК го е осъдил на 2 /две / години лишаване от свобода. На основание чл. 23, ал. 1 от НК му е определил едно общо най-тежко наказание в размер на 2 / две / години лишаване от свобода. На основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил изпълнението на така определено общо най-тежко наказание от 2/ две/ години лишаване от свобода с изпитателен срок от 3 /три / години. На осн. чл. 189, ал. 3 от НПК е осъдил подсъдимия да заплати в полза на държавата, към бюджета на съдебната власт, направените разноски по делото и се е произнесъл по веществените доказателства.

Последвала е жалба от подсъдимия чрез защитника му и е образувано ВНОХД № 31 от 2019 г. по описа на ВоАпС, по което с постановено решение № 34 от 30.09.2019 г. , като е отменена Присъда № 11 от 11.03.2019 г. по НОХД № 33/2019 г. и делото е било върнато за ново разглеждане от друг състав на СВС.

Последвало е образуване на НОХД № 171/2019 година по описа на СВС, по което е постановена атакуваната присъда № 19 / 22.06.2020 година.

С обжалваната присъда съставът на ВС - София е признан подсъдимият старшина от резерва В. П. В. за виновен в това, че

1. На неустановени час и дата за времето 07.07.2008 г. – 08.07.2008 г., във ..... „.....” - град Д.М., съзнателно се е ползвал от неистински официален документ за придобита квалификация – свидетелство № .... за правоспособност за обучение на водачи на МПС /приложение към диплома серия 0 № ..... от VI..... г./, когато от подсъдимия за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност, поради което на основание чл. 316, пр. 1 вр. чл. 308, ал. 2, пр. 2 вр. ал. 1 от НК, във вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б” от НК, и на основание чл. 42а ал. 1 от НК е осъден на „Пробация“ в съвкупност от двете мерки за контрол и въздействие без лишаване от свобода - по чл. 42а ал. 2 т. 1 от НК „задължителна регистрация по настоящ адрес“, която на основание чл. 42а ал. 3, т. 1 вр. ал. 2, т. 1 от НК да е с продължителност 8 /осем/ месеца и на основание чл. 42б ал. 1 от НК осъденият да се явява и подписва пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично и по чл. 42а ал. 2 т. 2 от НК „задължителни периодични срещи с пробационен служител“, която на основание чл. 42а ал. 3, т. 1 вр. ал. 2 т. 2 от НК да е с продължителност 8 /осем/ месеца и на основание чл. 42б ал. 2 от НК

мярката да се провежда в пробационната служба, на чиято територия е настоящият адрес на осъдения и по изключение те може да се проведат на друго подходящо място, определено от пробационния служител, ако важни причини налагат това, които срещите да са планирани или извънредни по искане на пробационния служител или осъдения.

2. На неустановена дата за времето 27.05.2013 година – 29.05.2013 година, във военно формирование .....-гр.Д.М., съзнателно се е ползвал от два броя неистински официални документа за придобита квалификация – свидетелство № .... за правоспособност за обучение на водачи на МПС /приложение към диплома серия 0 № ..... от VI..... г./ и Приложение към свидетелството за правоспособност за обучение на водачи на МПС с регистрационен №....., когато от подсъдимия за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност, поради което и на основание чл.316 пр.1 вр. чл.308 ал.2 пр.4 вр. ал.1 от НК, при условията на чл.55 ал.1 т.2 б. „б” от НК, и на основание чл.42а ал.1 от НК е осъден на „Пробация“ в съвкупност от двете мерки за контрол и въздействие без лишаване от свобода - по чл.42а ал.2 т.1 от НК „задължителна регистрация по настоящ адрес“, която на основание чл.42а ал.3 вр.ал.2 т.1 от НК да е с продължителност 8 /осем/ месеца и на основание чл.42б ал.1 от НК осъденият да се явява и подписва пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично и по чл.42а ал.2 т.2 от НК „задължителни периодични срещи с пробационен служител“, която на основание чл.42а ал.3 вр.ал.2 т.2 от НК да е с продължителност 8 /осем/ месеца и на основание чл.42 б ал.2 от НК мярката да се провежда в пробационната служба, на чиято територия е настоящият адрес на осъдения и по изключение те може да се проведат на друго подходящо място, определено от пробационния служител, ако важни причини налагат това, които срещите да са планирани или извънредни по искане на пробационния служител или осъдения.

3. На 04.05.2015 година, във военно формирование .....-гр.Д.М., съзнателно се ползвал от два броя неистински официални документа за придобита квалификация – свидетелство №.... за правоспособност за обучение на водачи на МПС /приложение към диплома серия 0 № ..... от VI..... г./ и Приложение към свидетелството за правоспособност за обучение на водачи на МПС с регистрационен №....., когато от подсъдимия за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност, поради което и на основание чл.316 пр.1 вр. чл.308 ал.2 пр.4 вр. ал.1 от НК, при условията на чл.55 ал.1 т.2 б. „б” от НК, и на основание чл.42а ал.1 от НК е осъден на „Пробация“ в съвкупност от двете мерки за контрол и въздействие без лишаване от свобода - по чл.42а ал.2 т.1 от НК „задължителна регистрация по настоящ адрес“, която на основание чл.42а ал.3 вр.ал.2 т.1 от НК да е с продължителност 8 /осем/ месеца и на основание чл.42б ал.1 от НК осъденият да се явява и подписва пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично и по чл.42а ал.2 т.2 от НК „задължителни периодични срещи с пробационен служител“, която на основание чл.42а ал.3 вр.ал.2 т.2 от НК да е с продължителност 8 /осем/

месеца и на основание чл.42б ал.2 от НК мярката да се провежда в пробационната служба, на чиято територия е настоящият адрес на осъдения и по изключение те може да се проведат на друго подходящо място, определено от пробационния служител, ако важни причини налагат това, които срещи да са планирани или извънредни по искане на пробационния служител или осъдения.

На основание чл.23 ал.1 от НК, е определено едно общо най-тежко наказание на основание чл.42а ал.1 от НК „Пробация“ в съвкупност от двете мерки за контрол и въздействие без лишаване от свобода - по чл.42а ал.2 т.1 от НК „задължителна регистрация по настоящ адрес“, която на основание чл.42а ал.3 вр.ал.2 т.1 от НК да е с продължителност 8 /осем/ месеца и на основание чл.42б ал.1 от НК осъденият да се явява и подписва пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично и по чл.42а ал.2 т.2 от НК „задължителни периодични срещи с пробационен служител“, която на основание чл.42а ал.3 вр.ал.2 т.2 от НК да е с продължителност 8 /осем/ месеца и на основание чл.42б ал.2 от НК мярката да се провежда в пробационната служба, на чиято територия е настоящият адрес на осъдения и по изключение те може да се проведат на друго подходящо място, определено от пробационния служител, ако важни причини налагат това, които срещи да са планирани или извънредни по искане на пробационния служител или осъдения.

Съдът на основание чл. 301 ал.1 т.11 вр. чл.111 и чл.112 от НПК се е произнесъл по приложените по делото веществените доказателства и книжата по делото, като е постановил: свидетелство № .... за правоспособност за обучение на водачи на МПС, приложение към диплом № ..... от VI. .... г. и удостоверение за професионална квалификация № 265/02.03.2012 г. на подсъдимия В. да останат по делото и след влизане на присъдата в сила. Лично кадрово дело с УИН ..... на подсъдимия В., състоящо се от 78 (седемдесет и осем) листа, да бъде върнато на Командира на военно формирование ..... - гр. Д.М., след влизане в сила на присъдата. Свидетелство № .... за правоспособност за обучение на водачи на МПС и Приложение към диплом серия А № ..... от VII.1986 г. по специалността „инструктор“ на старшина П.И.П. да му бъдат върнати след влизане на присъдата в сила.

На осн. чл.301, ал.1, т.12 от НПК и на осн.чл.189, ал.3 от НПК подсъдимият старшина от резерва В. е осъден да заплати и направените по делото разноси в полза на държавата в размер на 1441.72 лв., от които 248,72 лв. да заплати по сметка на РС “Военна полиция“ - П., 1192.00 лв. да ги заплати по сметка на ВС-София и 5.00 лв. за издаване на изпълнителен лист.

В конституционният срок присъдата е била обжалвана от подсъдимият В. чрез защитникът му адв. Найденов от АК - П.. В жалбата се сочи, че така постановената присъда е неправилна, необоснована и незаконосъобразна с оглед на събраните, както в хода на досъдебното производство, така и в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства и е постановена при

допуснати съществени процесуални нарушения. Поради, което моли на осн. чл.334, т.2 от НПК да бъде отменена атакуваната присъда по НОХД № 171/2019 г. на ВС - София и да бъде постановена нова присъда, с която на осн. чл.336, ал.1, т.3 от НПК подсъдимият В. да бъде оправдан по повдигнатите му обвинения, ведно със законовите последици от това.

В съдебно заседание жалбата се поддържа на посочените основания. Защитата сочи възражение, че и трите деяния, за които е бил признат подзащитният му за виновен В. не е използвал инкриминираните документи, поради което постановеният съдебен акт следва да бъде отменен и подзащитният му да бъде оправдан.

Навеждат се още доводи, че пред св. Д. не са били представяни лично от подсъдимия В. оригиналните на свидетелството и приложението и че св. К. нямал спомен къде са му били представяни исканите документи и, че те не са представяни от подсъдимият В..

Подсъдимият поддържа казаното от защитата му и моли да бъде оправдан.

Представителят на ВоАП - София предлага на съда да остави без уважение депозираната жалба и да се потвърди атакуваната присъда, като правилна и законосъобразна, тъй като съдебният акт е постановен при задълбочена и всестранна преценка на събраните по делото доказателства.

Военно апелативният съд провери изцяло правилността на присъдата, по която от първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият от резерва старшина В. П. В. е служил във военно формирование ..... – град Д.М.. От 1984 година до 1986 година е бил на наборна военна служба на длъжност „шофьор“ в град Н.З.. От 03.04.1995 година е бил постъпил на кадрова военна служба в БА, ... „.....” - град П., на длъжност „механик” и „шофьор механик”. През лятото на 2003 година е бил преведен в „.....“. От 01.08.2003 година е бил започнал на служба във в. ф. .... - гр.Д.М. на длъжност „инструктор - шофьор за обучения на водачи на МПС”, на която длъжност служил до 01.06.2015 година, тъй като придобил право на пенсия и на следващия ден е отчислен от списъчния състав на БА.

През периода 1997/1998 г. с Постановление на МС №... от 15.10.1997 г. Полувисшият институт - Я. е преобразуван в Т.К. към Т.У.. В Т.К. се е извършвало обучение за придобиване на квалификация по специалността „Инструктор за обучение на водачи на МПС”, кат.”С”, задочна форма, за служители на МО, по Наредба № 19/13.11.1996 г. на МВР и МТ. Обучението за инструктори на работещите във в.ф..... - гр. Б. е било организирано на база на сключен договор за възложено обучение, по предложен от ръководството на военното формирование списък на участниците. На база на този списък с участниците била издадена заповед за включване в курс на обучаемите. За обучението в курса от в.ф. .... - гр. Б., таксите били внесени

общо за всички курсисти от в.формирование, които били включени в заповедта за обучение. През периода от 29.12.1997 г. до 06.07.1998 г. е съществувала квалификация по специалността „Инструктор за обучение на водачи на МПС” , кат.”С” , като подсъдимия В. П. В. не е бил включен в списъка за обучение в тази квалификация и за нуждите на в.ф. .... – Б.. Не са постъпвали и негови документи в Т.К.. Не е бил включван в заповедта за обучение и не е обучаван. Подсъдимият В. няма как да бъде включен и обучаван за нуждите на в.ф..... – Б., защото към онзи момент той е бил военнослужещ в ... “ ..... “- гр. П. и е нямало заповед за обучение на военнослужещи от гр. П.. Подсъдимият не е обучаван. Не му е било издавано и свидетелство под № .... за правоспособност за обучение на водачи на МПС (приложение към Диплома серия №...../06..... г.) и приложение към него Свидетелство с №.... и приложение към него са били издадени на св. Г.И.С., който бил военнослужещ във в.ф. .... – Б..

Първоинстанционният съд е приел, че подсъдимият последователно е заемал длъжности в ... „.....“ гр. П., както следва: „....“; „старши автомеханик в отделение „.....“; старши автомеханик – водач в отделение „....“. На 30.05.2003 г. подсъдимият старшина В. бил освободен от длъжност „старши механик водач в отдел „Съхранение на НЗ имущество“ в база за съхранение на НЗ техника и имущество“ в .... „.....“ гр. П. и взет в разпореждане по специален щат ..., считано от 01.06.2003 г. В тази връзка към личното му кадрово досие била приложена обща оценка за професионалното съответствие и изискванията за заеманата длъжност, а именно „старши механик водач в отдел „Съхранение на НЗ имущество“ в база за съхранение на НЗ техника и имущество“, в която било посочено, че квалификацията му съответства на заеманата длъжност и същият може да продължи да я изпълнява. В кадровото му досие било посочено, че при извършване на организационно щатни промени и при подбор, може да му бъде предложена длъжност, съответстваща на притежаваното военно звание и квалификация. В случай, че не може да му бъде предложена подходяща длъжност, същият имал право да кандидатства по Регистъра за свободни щатове или да бъде назначен по мотивирано предложение на длъжност в обхвата на притежаваното военно звание и квалификация.

Така през 2003 година поради извършени организационно-щатни и дислокационни промени, както и реструктуриране в Българската армия, по заповед на министъра на отбраната започнало реструктуриране на военни формирования в гр. Б., с. Щ., ... – гр. П.. По това време във военно формирование ..... - гр. Д.М. започнал подбор за назначаване на военнослужещи за инструктори за обучение на водачи на моторни превозни средства, в който подбор подсъдимият старшина В. не е участвал. След приключване на подбора във в.ф. .... - гр. Д.М., останали незапълнени щатове, тъй като липсвали квалифицирани кандидати за длъжността. Повторен подбор за заемане на вакантните длъжности не е бил извършван. Не бил обявяван и конкурс за заемане на длъжността „инструктор - шофьор по практическа подготовка“. Във връзка с организационно - щатните промени в

Българската армия и създадения нарочен Регистър, на военнослужещите им била предоставена възможност да кандидатстват и по документи. Подсъдимият старшина В. се възползвал от тази възможност във в.ф. .... - гр.Д.М. и на неустановена по делото дата представил на командира на военно формирование ..... - гр. Д.М., документи за придобита квалификация - неистинското свидетелство за правоспособност № ..../1998 г. за обучение на водачи на моторни превозни средства по специалност „инструктор за обучение на водачи на МПС от категория С“ и неистинското приложение към свидетелството за правоспособност за обучение на водачи на МПС с регистрационен № ..../16.07.1998 г., за да отговори на изискванията за заемане на инструкторска длъжност за обучение на водачи на МПС. Представил и останалите изискуеми документи, които били необходими в оригинал: рапорт, диплом за средно образование, свидетелство за управление на МПС. Неистинското свидетелство той представил на св. полковник П. във в.ф. .... гр. Д.М..

Със заповед № ..../14.07.2003 година на св. полковник В.И. П. - командир на .... „.....“ гр. Д.М., подсъдимият старшина В. бил назначен на длъжност „инструктор - шофьор по практическа подготовка, той и водач на МПС“ във .... „.....“ - гр.Д.М., считано от 01.08.2003 година. За назначението му, започване на работа и за изпълнението на задълженията на инструктор, подсъдимият с-на В. следвало да притежава и да представи при назначаването си съответния документ, удостоверяващ правоспособността му на инструктор. За заемане на вакантната длъжност „инструктор - шофьор по практическа подготовка“ се изисквало кандидатите да отговарят на изискванията на Наредба № 37 от 2.08.2002 г. за условията и реда за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство и условията и реда за издаване на разрешение за тяхното обучение, обнародвана в ДВ бр. 82 от 27.08.2002 г. Според чл.12, ал.3 от Наредбата № 37 от 2.08.2002 г., преподавател (инструктор) по практическо обучение може да бъде лице, което притежава диплом за висше образование на образователно квалификационна степен „бакалавър“ или „магистър“ и свидетелство за професионална квалификация „инструктор за обучение на водачи на МПС“, издадени от акредитирано висше учебно заведение, в съответствие с Наредбата за държавни изисквания към съдържанието на основните документи, издавани от висшите училища, валидно за категорията, за която се провежда обучението. За да бъде назначен подсъдимият В. на длъжност „инструктор - шофьор по практическа подготовка“ се изисквало да е завършил успешно курс в Т.У. – град С.З., факултет „Техника и технологии“ – град Я.. Достатъчно било да удостовери, че като кандидат за заемане на длъжността притежава такава квалификация пред командира на военното формирование. Длъжностните лица от военното формирование не били извършвали проверка за истинността на представените от кандидатите документи за придобити специалности, дипломи и следдипломни квалификации. Не се изисквала и саморъчна заверка „вярно с оригинала“ от военнослужещия, който представял документи или от длъжностното лице във военното формирование, което ги приемало и прилагало към кадровото

досие.

Приемането на изискуемите документи и квалификации се извършвало от служителите на отдел „Личен състав“ във в.ф. .... - гр. Д.М., след което били отразявани в справки и предоставяни на командира. Тъй като подсъдимият старшина В. идвал от друго военно формирование, личното му кадрово досие с УИН-..... било изпратено във в.ф. .... - гр.Д.М., по служебен път, след издаване на заповедта за назначаването му. В „раздел трети“ на личното му кадровото досие, изпратено във в.ф. .... - гр.Д.М., в т.5.1 в азбучната служебна карта на подсъдимия В. било вписано, че образованието и квалификацията му са „средно – СПТУ по автотранспорт – .... г. и Т.К. – Я. 1998 г.“ Към този момент копия и/или оригинали на Свидетелство за зрелост и квалификация № 0307852/02.07..... г., издадено от Средно професионално техническо училище по автотранспорт гр. П. с придобита квалификация „автомобилен монтьор“, както и неистинското Свидетелство № .... за правоспособност за обучение на водачи на МПС (приложение към Диплома серия 0, № .... от VI..... г.), не били приложени и съхранявани към кадровото му досие. След като подсъдимият старшина В. бил назначен със Заповед № 524 от 14.07.2003 г. на командира на .... „.....“ - гр. Д.М. на длъжност „инструктор - шофьор по практическа подготовка, той и водач на МПС“ във .... „.....“ гр.Д.М., считано от 01.08.2003 година започнал да изпълнява функционалните си задължения във военното формирование.

Първоинстанционният съд е приел, че във военно формирование .... – Д.М. подсъдимият е назначаван със заповеди на командира на поделението последователно на длъжностите: „инструктор – шофьор по практическа подготовка в сектор „Общо войскови и административно тилов“; „старши инструктор“ по практическа подготовка, той и водач на МПС“ и „старши инструктор по практическа подготовка в сектор „Авиационен и КИН“; „старши инструктор по теоретическа подготовка в група „.....“ към Център за обучение и подготовка и обучение“ във в.ф. .... – Д.М.. По време на службата си изпълнява професионалните си задължения в необходимия обем. Поощряван е през 2002 г. с „благодарност“. Няма налагани дисциплинарни наказания.

След заповед № ..../14.07.2003 година за първоначалното назначение на старшина В. на длъжност „инструктор - шофьор по практическа подготовка, той и водач на МПС“, на него са му били върнати оригиналите на дипломата, на шофьорската книжка и на неистинското свидетелството за инструктор, като са им били направени фотокопия и приложени към кадровото му дело. Към онзи момент обичайната практика била оригиналите да бъдат връщани на военнослужещите. Видно от материалите в личното кадрово дело на с-на В. е, че са приложени фотокопия на свидетелството за средно образование и фотокопии на неистинското свидетелство № .... за правоспособност за обучение на водачи на МПС (приложение към Диплома серия №...../06..... г.). Без притежаването и без представянето на свидетелство за завършен курс за инструктор е липсвало основание подсъдимият да бъде назначен на

инструкторска длъжност, тъй като не би отговарял на изискванията за заемане на длъжността. Неистинските документи подсъдимият представил, за да може да заема през периода на службата си, инструкторска длъжност. От приложената длъжностна характеристика от 31.01.2005 г. за длъжността: „инструктор шофьор по практическа подготовка“ се установява, че се изисква курс за инструктор за обучение на водачи на МПС. По длъжностни характеристики от 06.04.2007 г. и от 04.04.2008 г., се изисква курс съгласно чл.35 ал.2 т.3 от Наредба Н-15/16.12.2005 г. като е посочено - за сержанти (старшини) от административните структури на МО, структури на подчинение на Министъра на отбраната и Българската армия, се организират следните курсове – „за длъжности, изискващи военно звание старши сержант, старшина с продължителност до шест седмици“. По длъжностна характеристика от 19.10.2012 г. подсъдимият е следвало да отговаря на други специфични изисквания съгласно т.IV - на изискванията на чл.12 от Наредба № 37/02.08.2002 г. за условията и реда за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС и условията и реда за издаване на разрешение за тяхното обучение, като е записано - т.1 „преподавател по теоретично обучение може да бъде лице, притежаващо свидетелство за професионална квалификация „инструктор за обучение на водачи на моторно превозно средство“ , издадено от акредитирано висше училище” , т.2 - „теоретично обучение по модулите „превоз на пътници“ и/или „превоз на товари“ се провежда от лица, които по време на обучението си са изучавали една от учебните дисциплини, посочени в т.9 на Приложение № 6“. Видно от тези изисквания, съгласно длъжностните характеристики, подсъдимият В. не е могъл да заема длъжността „инструктор - шофьор по практическа подготовка, той и водач на МПС“ без да притежава документ, удостоверяващ правоспособност като инструктор. Той съзнателно се ползвал от неистински официален документ за придобита квалификация – свидетелство за правоспособност за обучение на водачи на МПС по специалност „инструктор за обучение на водачи на МПС от категория С“ № .... (приложение към Диплома серия №...../06..... г.), за да отговори на изискванията за заемане на инструкторска длъжност, за обучение на водачи на МПС.

Първоинстанционният съд приел, че за периода от 01.08.2003 г. до 01.06.2007 г. с-на В. е заемал длъжността „инструктор-шофьор по практическа подготовка“ в сектор общовойсков и административно - тилов на ..... „.....“ гр.Д.М.. От 01.06.2007 г. до 02.06.2008 г. е заемал длъжността „старши инструктор по практическа подготовка, той и водач на МПС“. Впоследствие е преназначен на длъжност отново като „старши инструктор по практическа подготовка, той и водач на МПС“ считано от 01.06.2008 г. до 01.08.2009 г. От 01.08.2009 г. до 01.12.2012 г. отново е преназначен на същата длъжност. От 01.12.2012 г. с-на В. П. В. е назначен на длъжността „старши инструктор по теоретическа подготовка в група „.....“ към „Център за подготовка и обучение“ във в.ф..... гр. Д.М.. Тази длъжност старшина В. П. В. е заемал до 01.06.2015 г., а от 02.06.2015 г. е освободен от длъжност и от военна служба, тъй като е придобил право за пенсиониране по чл.169 от

ЗОВС.

Военното формирование ..... - гр. Д.М. е имало разрешение /лиценз/ за обучение на кадрови войници и сержанти за повишаване на квалификацията им като шофьори, издадено от Министерството на транспорта на РБ.

Процедурата за издаване и продължаване на лиценза - Разрешението на военното формирование за извършване на обучение на кандидати за водачи на МПС е регламентирана, както и изискванията към преподавателите, в чл.152 от Закона за движение по пътищата и в Наредба № 37/02.08.2002 г. за условията и реда за обучение на кандидатите, за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство и условията и реда за издаване на разрешение за тяхното обучение. За този ред и за изискванията подс. старшина В.В. е знаел, тъй като са уредени в нормативни актове, освен това оригиналите на свидетелствата са били изисквани на всеки пет години от ц.сл. В. Д., на когото е било възложено изпълнението на задачата по представянето на тези удостоверения, както копията от тях, така и в оригинал за сверка, с цел продължаване на разрешението на формирането от ИА“.....“към МТ - П.. От всеки един от преподавателите, тъй като им е бил издаван официален документ – удостоверение от Изпълнителна агенция ..... към Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията, на основание чл.27, ал.2, т.1 от Наредба 37/2002г. Така на подс. с-на В. П. В. е издадено „Удостоверение № ..... от дата 24.06.2013 г.“, в което са вписани имената му, единния граждански номер, както и номера на неистинското свидетелството №.... от 01.07.1998 г. от ТК гр. Я., като това удостоверение му е било връчено и то му е служило в периода след издаването – докато е работил като инструктор, за да удостоверява инструкторска правоспособност пред компетентни проверяващи органи при извършване на проверка по време на провеждано от него обучение.

След изтичане на срока на разрешението /лиценза / същото се подновявало отново пак по указания по-горе ред, като св.Д. отново събирал удостоверенията, както в оригинал така и копия от тях , за да може центъра за подготовка при формирането да продължи да извършва тази си обучителна дейност, чрез издаване на лиценз за продължаване на дейността във в.формирование ..... – Д.М.. Документите, които следвало да се представят в Държавна ..... гр. П. били: заявления, декларации, протоколи, а за всеки един инструктор оригинала му на свидетелството и заверено от командира фотокопие на свидетелството му за професионална квалификация „инструктор“. Цивилния служител В. А. Д., който бил натоварен със тази задача и бил на длъжност „старши експерт в Център за подготовка и обучение на военно формирование ..... гр. Д.М., получавал от всеки един инструктор, включително и от подсъдимия, оригинала на свидетелството му и фотокопие на приложението към това свидетелство, при всяко представяне на изискуемите документи пред държавната .....-П.. Свидетелят В. А. Д. преди да ги представи необходимите документи пред ДАЙ - П., той ги представял

на съответния командир на военно формирование ..... - гр. Д.М., който заверявал фотокопията. Единствено св. Д. имал право да подава лично в Държавна ..... гр.П., като освен гореизброените документи е представял за проверка и оригиналите на свидетелствата за професионална квалификация „инструктор“ за всеки един от старшините. Подсъдимият старшина В. П. В. представял, когато му били поисквани, на свидетеля Д. неистинското свидетелство № .... за правоспособност за обучение на водачи на МПС и неистинското приложение към Диплома серия № ...../06..... г. в оригинал и фотокопията им, за представяне пред ИА“.....“ към МТ, за издаване на лицензи на военното формирование, след изтичането срока на първоначалния лиценз.

По тази процедура и този ред подсъдимият на неустановена дата и час в периода 07.07.2008 г. – 08.07.2008 г., във Военно въздушна учебна база „.....” гр. Д.М., съзнателно се е ползвал от един неистински официален документ за придобита квалификация – Свидетелство за правоспособност за обучение на водачи на МПС по специалност „инструктор за обучение на водачи на МПС от категория С”, което бил предаден вид, че е Свидетелство с номер .... за завършен през 1998 г. задочен курс на обучение в Т.К. гр. Я. към Т.У. гр.С.З. за правоспособност за обучение на водачи на МПС и че е издадено през 1998 година от Т.К. на Т.У. – гр.С.З. на името на В. П. В., удостоверяващо правоспособност по специалност „инструктор за обучение на водачи на МПС от категория С”, като ги представил на граждански служител св. В. А. Д. – старши експерт в Център за подготовка и обучение във ..... „.....” гр. Д.М.” и фотокопието на това свидетелство, заверено от командира на ..... „.....” гр. Д.М. полковник А.Ц.К., било представено заедно с оригинала пред Изпълнителна агенция „.....” към Министерство на транспорта за издаване на разрешение № ...../2008 г. на ..... „.....” гр.Д.М. за извършване на обучение на кандидати, за придобиване на правоспособност за управлението на МПС на територията на П.ска област. От своя страна на 08.07.2008 г. св. Д. представил в оригинал свидетелствата на всички инструктори ведно и свидетелство .... на с-на В., пред съответното длъжностно лице от Изпълнителна Агенция „.....”. Свидетелство .... било представено от ц.сл. Д. на И.И.К. - младши експерт в Изпълнителна агенция „.....“, към Министерство на транспорта в отдела в гр. П., който от своя страна е удостоверил заверката върху фотокопието на свидетелство ..... Свидетеля К. единствено извършвал сверка на фотокопието на неистинското свидетелство, с оригиналното неистинско свидетелство .... на 08.07.2008 г. Фотокопието на неистинското свидетелство е било заверено със заверка „вярно с оригинала” от полковник А.К. – към онзи момент командир на в.ф..... гр. Д.М.. В резултат на така представените документи е било издадено на формирането Разрешение № ..... от 2008 г. с валидност от 14.07.2008 г. до 14.07.2013 г..

По посочените процедури и ред подсъдимият на неустановена дата в периода 27.05.2013 г. – 29.05.2013 г., във военно формирование .....- гр. Д.М., съзнателно се е ползвал от два неистински официални документа за

придобита квалификация – Свидетелство за правоспособност за обучение на водачи на МПС по специалност „инструктор за обучение на водачи на МПС от категория С”, на което бил предаден вид, че е Свидетелство с номер .... за завършен през 1998 г. задочен курс на обучение в Т.К. гр. Я. към Т.У. гр. С.З. за правоспособност за обучение на водачи на МПС и че е издадено през 1998 година от Т.К. на Т.У. – гр.С.З. на името на В. П. В., удостоверяващо правоспособност по специалност „инструктор за обучение на водачи на МПС от категория С” и неистинско Приложение към свидетелство № ....., на което е придаден вид, че е Приложение рег.№..../16.07.1998 г. към свидетелство ....., които отново представил на граждански служител В. А. Д. – „старши експерт в Център за подготовка и обучение на военно формирование ..... гр.Д.М.” и фотокопието на неистинското свидетелство .... и неистинското приложение към това свидетелство, заверени от подполковник И.А. А. – началник щаб на в.ф..... гр. Д.М. на 29.05.2013 г. и били представени заедно с оригиналите пред Изпълнителна агенция „.....” към Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията за издаване на Разрешение № .... /2013 г. на в.ф..... гр. Д.М., за извършване на обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управлението на МПС на територията на П. област, като от В. П. В. за самото съставяне на документа не може да се търси наказателна отговорност. Събраните документи в това число неистинското свидетелство .... и неистинското приложение към него граждански служител Д. представил в края на месец май 2013 г. или в началото на месец юни 2013 г. отново в ИА „.....” - П., където длъжностното лице Н.К.Н. - инспектор в Областен отдел на ИА ..... гр. П. приел документите в това число неистинското свидетелство .... на с-на В.В., като върху фотокопието на неистинското Свидетелство .... поставил заверката „Сверил Н.Н.” и с това е удостоверил, че лично той е сравнил в оригинал представеното му свидетелство .... и приложението към свидетелството, с фотокопието и е направил заверка. Освен това върху фотокопието на свидетелството и върху фотокопието на приложението към свидетелството има подписана заверка „вярно с оригинала” от началник щаб на в.ф..... подполковник И. А.. Видно от разпита на полковник И.А. А., това е станало на 29.05.2013 г. Свидетеля А., преди да извърши заверка и да се подпише, е сверил оригиналното свидетелство и оригиналното приложение към него с фотокопията им и със заверката и подписа му на вярно с оригинала е удостоверил, че са еднакви. В резултат на така подадените документи било издадено на формирането Разрешение е № .... от 2013 г. с валидност от 21.06.2013 г. до 21.06.2018 г. Видно от приложеното писмо от Изпълнителна Агенция „.....”- П. се установява, че подсъдимият В. П. В. е сред лицата подали необходимите документи за издаване на лиценз.

По посочената процедура и ред подсъдимият на 04.05.2015 г., във военно формирование ..... гр. Д.М., съзнателно се е ползвал от неистински официални документи за придобита квалификация – Свидетелство за правоспособност за обучение на водачи на МПС по специалност „инструктор за обучение на водачи на МПС от категория С”, на което бил предаден вид, че е Свидетелство с номер .... за завършен през 1998 г. задочен курс на обучение

в Т.К. гр. Я. към Т.У. гр. С.З. за правоспособност за обучение на водачи на МПС и издадено през 1998 година от Т.К. на Т.У. – гр. С.З. на името на В. П. В., удостоверяващо правоспособност по специалност „инструктор за обучение на водачи на МПС от категория С” и неистинско Приложение към свидетелство №....., на което е придаден вид, че е Приложение рег. №...../16.07.1998 г. към свидетелство ....., които представил на офицерски кандидат Н.П.К. - „Началник група ..... към Център за подготовка и обучение” във в.ф..... гр.Д.М., за да бъдат представени на майор Г. П. Т. „началник служба Личен състав” във в.ф..... гр. Д.М.. По разпореждане на свидетеля подп. М.П.Х. - началник на Центъра за подготовка и обучение при в.ф.....-гр. Д.М., в края на месец април 2015 г. свидетеля офицерски кандидат Н.П.К. - „Началник група ..... към Център за подготовка и обучение” във в.ф..... гр.Д.М. изискал от всички инструктори от Центъра за подготовка и обучение към в.ф.....-гр. Д.М. свидетелствата им за правоспособност за обучение на водачи на МПС и приложенията към тях. Било установено, че приемането на тези свидетелства станало на 04.05.2015 г. – първия работен ден след първи май 2015 г. от офицерски кандидат К.. Подсъдимият с-на В. сутринта на посочената дата предал лично оригинал на неистинското свидетелство с номер .... за завършен през 1998 г. задочен курс на обучение в Т.К. гр. Я. към Т.У. гр.С.З. за правоспособност, за обучение на водачи на МПС и издадено през 1998 година от Т.К. на Т.У. – гр. С.З. и приложение рег.№...../16.07.1998 г. към свидетелството на оф.к.К.. От своя страна свидетеля К. на същия ден 04.05.2015 г. представил представените му в оригинал свидетелства в Отдел „Личен състав“ на майор Г. П. Т. – началник служба Личен състав, в това число неистинското свидетелство .... на с-на В. П. В. и неистинското приложението към това свидетелство. В последствие поради съмнение в истинността на документите същите били предоставени на служители от РС „Военна полиция”- П..

На база на събраните доказателства първоинстанционният съд е приел, че подсъдимият с-на В. чрез представянето на неистинско Свидетелство с номер .... за правоспособност за обучение на водачи на МПС (приложение към Диплома серия №...../06..... г.), удостоверяващо завършен през 1998 г. задочен курс на обучение в Т.К. гр.Я. към Т.У. гр.С.З. за правоспособност за обучение на водачи на МПС, удостоверяващо правоспособност по специалност „инструктор за обучение на водачи на МПС от категория „С” и неистинско Приложение към свидетелство №.... на негово име, е заемал инструкторска длъжност. Установено било по категоричен начин, че подсъдимият съзнателно се ползвал от неистинските официални документи за придобита квалификация - посоченото свидетелство и приложение към него, на неустановена дата и час в периода 07.07.2008 г. – 08.07.2008 г., на неустановена час и дата в периода 27.05.2013 г. – 29.05.2013 г. и на 04.05.2015 г, тъй като чрез представянето им на определено лице от в.ф. .... - Д.М., В. ги е представил пред Изпълнителна Агенция „.....“ - П. . Лицето не е знаело и не е предполагало относно истинността на документите дали са истински. Третото лице се явява единствено преносител на тези документи.

Въззивната инстанция приема, че в случая подсъдимият съзнателно е мотивирал да бъде издадено от ИА „.....”- П. необходимото удостоверение за в.ф.....-П., в които е бил включен и подс. В.. Като лицето, което е било натоварено със дейността от в.ф..... - Д.М. да предостави събраните документи от в.ф..... - Д.М. пред ИД “.....”- П., в случая се явява единствено преносител. Сред този комплект от документи е било и удостоверението за правоспособност №...., представено от подс. В.. Ето защо подсъдимия се е поставил в тези условия, при които е извършил сочените по обвинителният акт умишлени престъпления, чрез представяне на този документ. От действието на преносителя не може да му се търси наказателна отговорност. Нещо повече в решение № 172 от 28.06.2017 г. по н.д. 489/2017 г. на ВКС е посочено, че „ползването“ на тези документи по смисъла на чл.316 от НК е израз на употребата им чрез представяне им пред определен доказателствен дестинатор, така както е в настоящият случай. За тези документи преносителя е приел, че са истински и по тази причина били представени пред ИА“ .....” - П.. В действителност у преносителя на документите липсва знание относно фактическите обстоятелства, касаещи истинността на документите.

Това лице преносител на документите, действа невинно. В случая въззивната инстанция приема, че е налице посредствено извършителство. Преносителя на документите се явява просто инструмента. У него не може да има формиран умисъл. При посредственото извършителство е налице съпричиняване на престъпния резултат, при което отсъства общност на умисъла. В случая натовареното лице от в.ф. .... - Д.М. има единственото задължение да „представи“ документите пред ИА „.....”- П..За това му действие, не може да му се търси наказателна отговорност. Това е така, защото у него не може да се формира умисъл за извършване на престъпление, то не знае фактическите обстоятелства, които принадлежат към състава на престъпленията, инкриминирани с обвинителния акт относно неистинността на представените документи от подс. В.. Събраните по делото доказателства са относими към установената по делото фактология, защото в настоящият случай е установено по категоричен начин кога, пред кого и къде подсъдимият е представял инкриминираните документи. От друга страна първоинстанционният съд, който е индивидуализирал всяко едно от трите престъпления с посочване на време, място и начин на извършване е установил, че представянето на неистинските документи е сторено пред определено за това лице, което се явява единствено преносител на тези документи. Така въз основа на безспорно доказаните действия от страна на подсъдимия, първоинстанционният съд е извел съставомерността на трите деяния, както от обективна, така и от субективна страна.

На основата на принципните положения и с оглед рамката на установените и доказани по делото факти, правилно първоинстанционният съд е приел, че в конкретният случай са налице три отделни самостоятелни документи престъпления по чл.316 във вр.чл.308 ал.2 от НК, тъй като периода между извършените деяния е не по-малко от една година между

отделните деяния, съгласно установената съдебна практика.

Първоинстанционният съд е установил по безспорен начин, обстоятелството, което се приема и от настоящият съдебен състав, че истинското свидетелство с № .... за правоспособност за обучение на водачи на МПС и приложение към него със същия номер е било издадено през 1998 г. на св- Г.И.С. от гр. Б., в уверение на това, че той е завършил курс за инструкторска правоспособност. На този свидетел не му е известно къде се намира издаденото му свидетелство, което е с номер е ....., който съвпада с номера на представеното и ползвано от подс. В. неистинско свидетелство. Първоинстанционният съд е приел, за достоверни показанията на св. С., че той е притежател на това удостоверение, което държал в жабката на автомобила му, който бил разбит и от там изчезнали тези документи, който показания въззивната инстанция приема изцяло.

В хода на първоинстанционното дело е установено, въз основа на отговора на учебното заведение - Т.У. и от приложеното фотокопие от книгата за регистриране на дипломи, че на лицето Г.И.С. му е било издадено истинското свидетелство под №..... Свидетелство № .... за правоспособност за обучение на водачи на МПС (приложение към Диплома серия №...../06..... г.) и приложението към него със снимката на името на подс. старшина В. П. В. са неистински. От писмо изх. №299/11.09.2015 г. от Т.У. - С.З., се установява, че през периода 1997/1998 г. учебното заведение е било Полувисш институт, като с Постановление на МС №... от 15.10.1997 г. Полувисшият институт се преобразува в Т.К. към Т.У.. Техническият колеж е извършвал обучение за придобиване на квалификация по специалността „Инструктор за обучение на водачи на МПС” кат.”С”, задочна форма, за служители на МО, по Наредба №19/13.11.1996 г. на МВР и МТ. Обучението за инструктори на работещите в под. .... гр. Б. е било организирано със сключен договор за възложено обучение, по предложен от ръководството на поделението списък на участниците, след което се издава заповед за включване в курс на обучаемите. За обучението в курса от под. .... гр. Б., таксите са внасяни общо за всички курсисти от поделението, включени в заповед за обучение. През периода от 29.12.1997 г. до 06.07.1998 г. е съществувала квалификация по специалността „Инструктор за обучение на водачи на МПС” кат.”С”, като е установено, че подс. В. П. В. не е бил включен в списъка за обучение в тази квалификация, за нуждите на под. .... Б.. Установено било, че не са постъпвали негови документи в Т.К., не е включван в заповед за обучение и не е обучаван. Ето защо правилно е приел първоинстанционният съд, че подс. В. няма как да бъде включен и обучаван за нуждите на под..... – Б., защото към онзи момент той е бил военнослужещ в гр.П. и в заповедта за обучение на военнослужещи от поделението в Б. той не е бил включен. Подсъдимият не е обучаван и не му е било издавано свидетелство под № .... за правоспособност за обучение на водачи на МПС (приложение към Диплома серия №...../06..... г.) и приложение към него, а свидетелство с №.... и приложение към него са били издадени на Г.И.С. от гр. Б..

От приложените документи от Т.У. гр.С.З., е установено, че св.старшина П.И.П. е придобил инструкторска правоспособност за обучение на водачи на МПС и му е било издадено от Т.К. Я., Свидетелство №.../16.07.1998 г. за специалност „инструктор за обучение на водачи на МПС категория „С”, който свидетел е показал пред първоинстанционният съд, че в действителност притежава такова свидетелство .

Настоящият съдебен състав изцяло се съобрази и с доводите приети от първоинстанционният съд по отношение на изготвената и приета комплексната графическа и техническа експертиза касаеща свидетелство № .... и приложението към него в оригинал с протокол за доброволно предаване от 05.10.2015 г. приобщени към делото и които са били ползвани като сравнителен материал. В заключението по комплексната съдебно графическа и техническа експертиза, за изследване на инкриминираните документи - Свидетелството на старшина П. и Приложението и издадените на името на В. П. В. от Т.К. гр.Я. е посочено, че първата страница на свидетелство .... с изписани върху нея лични данни и залепена снимка на подс. с-на В. не представлява полиграфска бланка, а е цветно копие и е изготвена с помощта на компютър, скенер и принтер. Прието е, че първата и втората страница на оригиналното свидетелство на старшина П.П. представляват полиграфски бланки. На свидетелство № .... на с-на П. на първата страница върху неговата снимка има положен мокър тампонен печат, а на първата страница на свидетелство №.... на подс. с-на В. върху снимката му има отпечатък, който не представлява отпечатък от мокър тампонен печат, а е принтерно цветно копие (изображение) на отпечатък от печат. Приложение № .... е с отпечатъци на втора и четвърта страница не от мокър тампонен печат, а представляват принтерно цветно копие (изображение) на отпечатъци от печат и подписите на реквизит „Директор” на втора и четвърта страница представляват принтерно копие (изображение) на подпис на лице, положило подписите на реквизит „Директор” на втора и четвърта страница на Приложение №..... Отпечатъците от печати на втора и четвърта страница на Приложение №.... представляват отпечатъци от мокър тампонен печат. Свидетелството за правоспособност за обучение на водачи на МПС (приложение към Диплома серия №...../06..... г.) и Приложение №.... към свидетелството със снимката и на името на подсъдимия първоинстанционният съд е прел, че се явяват неистински официални документи. Това обстоятелство се приема и от въззивната инстанция, която споделя, че тези неистински официални документи са били съзнателно ползвани от подсъдимия на инкриминираните му дати и място, с което е осъществил и трите деяния съответно по чл. 316, предл. 1, вр. чл. 308, ал. 2, предл. 2 от НК, по чл. 316, предл. 1, вр. чл. 308, ал. 2, предл. 4 от НК и по чл. 316, предл. 1, вр. чл. 308, ал. 2, предл. 4 от НК.

Цифровите реквизити изписани на първата страница на свидетелство №.... за правоспособност за обучение на водачи на МПС (приложение към Диплома серия №...../06..... г.) не са изписани от подсъдимия, а за буквения текст не може да се отговори от експерта поради разнородност (несъпоставимост) между обекта на експертизата и сравнителния

материал.

Въззивната инстанция приема и довода, възприет от първоинстанционният съд, че инкриминираните документи - свидетелство № ..../1998 г. за правоспособност за обучение на водачи на МПС и Приложение ...., на които е придаден вид, че са истински и са издадени от Т.К. гр. Я. на името на подсъдимия старшина В., са неистински. Двата оригинални истински документа под тези номера и реквизити са издадени на името на свидетеля С. от гр. Б., което се доказва и от съответните писма и документи от Техническия колеж гр. Я..

Така на база на изложените до тук доводи, въззивната инстанция приема, че фактическа обстановка е установена по безспорен начин от показанията на свидетелите, комплексната съдебно графическа и техническа експертиза, както и от приложените писмени материали по делото.

Ето защо, което наведените в съдебно заседание доводи, че подс. В. не е представял лично изискуемите документи пред св. Д., съдът не приема за достоверни, тъй като видно от показанията на самия свидетел, той е категоричен, че преди всяко издаване на лиценз старшина В. му е представял лично оригинала на свидетелството и самото приложение. Съдът не приема и наведените доводи, че св. К. е нямал спомен, кой му е представял документите и къде. В показанията си, дадени в хода на съдебното производство, самият К. е свидетелствал, че документите старшина В. ги е носил в канцеларията при него и св. Д.. Съдът, след проверка на съдебният акт счита, че не са допуснати процесуални нарушения, както в хода на съдебното следствие така и при обсъждане на събраните доказателства и при извършване на тяхната преценка, поради, което въззивната инстанция, счита, че съдебният акт е правилно постановен и при спазване на всички законови изисквания.

При определяне на вида и размера на наказанията на подс. В. за всяко едно от престъпленията, основният съд се е съобразил с необходимите за индивидуализацията им доказателства. Въззивната инстанция споделя изцяло изложените от него съображения относно приетите многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, като наред с тях ще следва да се вземе предвид и факта, че подсъдимият е пенсионер и е изпълнявал трудовите си задължения съвестно / имайки предвид свидетелските показания /, поради което въззивната инстанция приема, че първоинстанционният съд е наложил на подс. В. едно справедливо наказание за всяко едно от трите престъпления. Правилно и законосъобразно съдът е определил на основание чл.23 ал.1 от НК едно общо най-тежко наказание, като е приел същото за достатъчно по размер за постигане на целите, визирани в чл.36 от НК. Въззивната инстанция приема, че правилно първоинстанционният съд не е приложил чл.24 от НК, имайки предвид личността на подс. В..

Основният съд правилно се е разпоредил с веществените доказателства

по делото и направените разноси по делото.

При извършената служебна проверка, настоящата инстанция намери, че при разглеждане на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване правата на страните по делото и че липсват основания за отменяне или изменение на присъдата, поради което същата следва да бъде потвърдена.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6 и чл. 338 от НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 19 / 22.06.2020 година по **НОХД № 171/2019** година по описа на ВС-София.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано и протестирано пред ВКС на РБ в 15-дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____